

Arrest

nr. 254 884 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die *loco* advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:
(...)

ALIAS: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 29.05.2015 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf voor poging tot doodslag (verzet ontvangen).

Betrokkene poogde zijn broer in een dronken bui te vermoorden met een keukenmes. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn broer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht op 22.12.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van zijn moeder en broer. Zijn moeder is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn broer verblijft op legale wijze in België. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn gezinsleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België. Deze aanvraag werd echter afgewezen op 23.04.2008. Het CGVS motiveerde dat betrokkene om louter financiële redenen naar België was gekomen. Hij zou geen gevaar lopen in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

10 Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt tenminste sinds 20.12.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene werd op 29.05.2015 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf voor poging tot doodslag (verzet ontvangen).

Betrokkene poogde zijn broer in een dronken bui te vermoorden met een keukenmes. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn broer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

1.2. Op 27 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer die verklaart te heten:
(...)”*

ALIAS: (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijft tenminste sinds 20.12.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd op 29.05.2015 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf voor poging tot doodslag (verzet ontvangen).

Betrokkene poogde zijn broer in een dronken bui te vermoorden met een keukenmes. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn broer.

Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht op 22.12.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn

standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van zijn moeder en broer. Zijn moeder is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn broer verblijft op legale wijze in België. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn gezinsleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België. Deze aanvraag werd echter afgewezen op 23.04.2008. Het CGVS motiveerde dat betrokkene om louter financiële redenen naar België was gekomen. Hij zou geen gevaar lopen in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht en in het bijzonder van het hoorrecht en van het principe *audi alteram partem*. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar eerste middel onder meer uiteen als volgt:

“Première branche : Violation du droit d’être entendu

EN CE QUE la partie adverse ne s’est pas renseignée sur la situation du requérant avant la prise de la décision attaquée ;

ALORS QUE le principe général de droit de l’Union européenne des droits de la défense, en particulier le droit d’être entendu, ainsi que le principe général de droit belge audi alteram partem imposaient à la partie adverse d’interroger le requérant avant la prise de décision, de manière à lui permettre de faire valoir les éléments utiles relatifs à sa situation.

1. Principes

(...)

2. Application au cas présent

En l'occurrence, la partie adverse prétend avoir respecté le prescrit de l'article 74/13 en examinant la situation du requérant au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Il importe de souligner que le requérant n'a pas pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation familiale auprès de la partie adverse. En effet, il n'a été entendu sous aucune forme avant la prise de la décision attaquée.

Aucun formulaire « droit d'être entendu » ne lui a été adressé, et la partie adverse ne s'est aucunement renseignée sur la situation du requérant avant la prise de décision.

La première décision attaquée indique « betrokkene ondertekende het ontvangsbewijs van de vragenlijst hoorplicht op 22.12.2020. » Cette affirmation n'est étayée par aucun document du dossier administratif. Le requérant conteste avoir reçu un quelconque formulaire lors de sa détention.

Si l'occasion lui en avait été laissée, le requérant aurait pu faire valoir les éléments suivants auprès de la partie adverse :

- Il entretient une relation amoureuse depuis plusieurs années avec Madame C.S.B. (...), avec laquelle il partage un appartement (pièces 5, 6 et 7). Ils tentent de fonder une famille mais la compagne du requérant a fait plusieurs fausses couches. La décision recevant l'opposition indique d'ailleurs que le requérant a déclaré résider rue du Constructeur 10 à Anderlecht. La compagne du requérant a travaillé plusieurs années en Belgique dans le secteur de la restauration, elle est actuellement à la recherche d'un emploi depuis le début de la crise sanitaire.*
- Le requérant a de nombreux membres de sa famille qui sont présents en Belgique : sa sœur, sa mère (pièces 8 et 9) et son frère y vivent depuis de nombreuses années. Le requérant entretient des liens proches avec eux. Il s'est réconcilié avec son frère depuis les événements de 2014.*
- Depuis son arrivée sur le territoire, le requérant a développé de nombreuses relations sociales et amicales.*
- Les faits dont est accusé le requérant sont d'une gravité intrinsèque incontestable. Cependant, le requérant aurait pu faire valoir plusieurs éléments à cet égard : les faits datent de 2014, et le requérant n'a fait l'objet d'aucune poursuite ou procès-verbal depuis ; le requérant s'est réconcilié avec son frère ; il s'est rendu spontanément à la police le lendemain des faits (ce constat figure dans le jugement rendu par défaut) ; le tribunal a reçu l'opposition et a libéré le requérant dans l'attente que l'affaire soit traitée au fond, ce qui démontre que le tribunal ne craignait pas une soustraction à la justice ou un risque de récidive ; enfin, le requérant conteste la qualification retenue de tentative de meurtre, et il sollicitera la requalification des faits en coups et blessures lors de l'audience du 1er avril 2021.*

En l'occurrence, la partie adverse s'est contentée de consulter la liste des visites du requérant, estimant ainsi s'être suffisamment renseignée sur sa situation au regard de l'article 8 CEDH.

Le requérant soutient au contraire qu'en s'abstenant de l'interroger, la partie adverse a manqué plusieurs éléments qui étaient fondamentaux pour l'appréciation des conséquences de la décision attaquée au regard de l'article 8 CEDH. D'une part, la partie adverse n'avait aucune connaissance des circonstances concrètes de la vie familiale du requérant. D'autre part, elle n'a pu apprécier justement sa situation au regard du danger qu'il représente prétendument pour l'ordre public, puisqu'elle n'a tenu aucun compte des nombreux éléments que le requérant peut faire valoir à l'égard de la procédure pénale en cours à son encontre.

Il ressort de ces éléments que l'appréciation de la partie adverse aurait sans conteste été modifiée si elle avait pris le soin d'entendre le requérant préalablement à la prise de décision. La procédure aurait pu aboutir à un résultat différent si l'occasion avait été donnée au requérant de faire valoir ses arguments préalablement à la décision attaquée. En s'abstenant de toute mesure d'investigation, la partie adverse a privé le requérant de son droit à être entendu.

En cette branche le moyen est donc fondé."

3.2. In een tweede middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging als

algemeen beginsel van Unierecht en in het bijzonder van het hoorrecht en van het principe *audi alteram partem*. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar tweede middel onder meer uiteen als volgt:

“Première branche : violation du droit d’être entendu

EN CE QUE la partie adverse ne s’est pas suffisamment renseignée sur la situation du requérant avant la prise de la décision attaquée, en particulier au regard de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme ;

AEORS QUE le principe général de droit de l’Union européenne des droits de la défense, en particulier le droit d’être entendu, ainsi que le principe général de droit belge audi alteram partem imposaient à la partie adverse d’interroger le requérant avant la prise de décision, de manière à lui permettre de faire valoir les éléments utiles relatifs à sa situation.

4. Principes

(...)

5. Application au cas présent

En l’occurrence, la partie adverse prétend avoir respecté le prescrit de l’article 74/11 en examinant la situation du requérant au regard de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme.

Il importe de souligner que le requérant n’a pas pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation familiale auprès de la partie adverse. En effet, il n’a été entendu sous aucune forme avant la prise de la décision attaquée.

Aucun formulaire « droit d’être entendu » ne lui a été adressé, et la partie adverse ne s’est aucunement renseignée sur la situation du requérant avant la prise de décision.

La deuxième décision attaquée indique « Betrokkene ondertekende het ontvangsbewijs van de vragenlijst hoorplicht op 22.12.2020. » Cette affirmation n’est étayée par aucun document du dossier administratif. Le requérant conteste avoir reçu un quelconque formulaire lors de sa détention.

Si l’occasion lui en avait été laissée, le requérant aurait pu faire valoir les éléments suivants auprès de la partie adverse :

- Il entretient une relation amoureuse depuis plusieurs années avec Madame C.S.B. (...), avec laquelle il partage un appartement (pièces 5, 6 et 7). Ils tentent de fonder une famille mais la compagne du requérant a fait plusieurs fausses couches. La décision recevant l’opposition indique d’ailleurs que le requérant a déclaré résider rue du Constructeur 10 à Anderlecht. La compagne du requérant a travaillé plusieurs années en Belgique dans le secteur de la restauration, elle est actuellement à la recherche d’un emploi depuis le début de la crise sanitaire.*
- Le requérant a de nombreux membres de sa famille qui sont présents en Belgique : sa sœur, sa mère et son frère y vivent depuis de nombreuses années (pièces 8 et 9). Le requérant entretient des liens proches avec eux. Il s’est réconcilié avec son frère depuis les événements de 2014.*
- Depuis son arrivée sur le territoire, le requérant a développé de nombreuses relations sociales et amicales.*
- Les faits dont est accusé le requérant sont d’une gravité intrinsèque incontestable. Cependant, le requérant aurait pu faire valoir plusieurs éléments à cet égard : les faits datent de 2014, et le requérant n’a fait l’objet d’aucune poursuite ou procès-verbal depuis ; le requérant s’est réconcilié avec son frère ; il s’est rendu spontanément à la police le lendemain des faits (précision qui figure dans le jugement par défaut versé au dossier administratif) ; le tribunal a reçu l’opposition (pièce 4) et a ainsi libéré le requérant dans l’attente que l’affaire soit traitée au fond, ce qui démontre que le tribunal ne craignait pas une soustraction à la justice ou un risque de récidive ; enfin, le requérant conteste la qualification retenue de tentative de meurtre, et il sollicitera la requalification des faits en coups et blessures lors de l’audience du 1er avril 2021.*

En l’occurrence, la partie adverse s’est contentée de consulter la liste des visites du requérant, estimant ainsi s’être suffisamment renseignée sur sa situation au regard de l’article 8 CEDH.

Le requérant soutient au contraire qu'en s'abstenant de l'interroger, la partie adverse a manqué plusieurs éléments qui étaient fondamentaux pour l'appréciation des conséquences de la décision attaquée au regard de l'article 8 CEDH. D'une part, la partie adverse n'avait aucune connaissance des circonstances concrètes de la vie familiale du requérant. D'autre part, elle n'a pu apprécier sa situation au regard du danger qu'il représente prétendument pour l'ordre public, puisqu'elle n'a tenu aucun compte des nombreux éléments que le requérant peut faire valoir à l'égard de la procédure pénale en cours à son encontre.

Il ressort de ces éléments que l'appréciation de la partie adverse aurait sans conteste été modifiée si elle avait pris le soin d'entendre le requérant préalablement à la prise de décision. La procédure aurait pu aboutir à un résultat différent si l'occasion avait été donnée au requérant de faire valoir ses arguments préalablement à la décision attaquée. En s'abstenant de toute mesure d'investigation, la partie adverse a privé le requérant de son droit à être entendu.

En cette branche le moyen est donc fondé."

3.3. De verzoekende partij beroept zich aldus op een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht. De verzoekende partij betoogt dat zij niet gehoord werd, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld. Zij wijst erop dat zij geen vragenlijst hoorplicht heeft ontvangen en dat de verwerende partij zich niet vergewist heeft van haar persoonlijke situatie voor het nemen van de bestreden beslissingen. Dat het motief dat zij het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht ondertekende op 22 december 2020 niet gesteund wordt door enig stuk in het dossier. Zij betwist een dergelijke vragenlijst te hebben ontvangen tijdens haar detentie. Zij wijst erop dat zij, indien zij gehoord was geweest, verschillende elementen kon aanbrengen, zoals (i) het onderhouden van een amoureuze relatie met mevrouw C.Z.B., (ii) de aanwezigheid van haar zus, broer en moeder op het Belgische grondgebied en de verzoening met haar broer sinds de gebeurtenissen in december 2014, (iii) haar sociale relaties en relaties met vrienden en (iv) elementen met betrekking tot de feiten waarvan zij beschuldigd werd, zoals het feit dat deze dateren van 2014, dat zij sindsdien geen voorwerp meer heeft uitgemaakt van enige vervolging of proces-verbaal, dat zij zich verzoend heeft met haar broer, dat zij zich spontaan bij de politie heeft aangemeld de dag na de feiten, dat zij verzet heeft aangetekend en zij vrijgesteld werd in afwachting van een behandeling ten gronde, wat aantoonde dat de rechtbank geen onttrekking aan justitie vreest of een recidivegevaar en dat zij de herkwalificatie van de feiten naar slagen en verwondingen zal vragen op de hoorzitting van 1 april 2021. Zij stelt dat door haar niet te horen, de verwerende partij enkele fundamentele elementen over het hoofd heeft gezien voor de beoordeling van de gevolgen van de bestreden beslissingen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Enerzijds had de verwerende partij geen kennis van de concrete elementen van haar familieleven, anderzijds kon de verwerende partij haar situatie niet correct beoordelen ten aanzien van een gevaar voor de openbare orde, daar de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de talrijke elementen die zij kon aanbrengen ten aanzien van haar lopende strafprocedure.

3.4. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aan de verzoekende partij wordt tevens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

3.5. In dit verband dient wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook te worden gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de verwerende partij rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, C249/13) legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

De verwerende partij laat in haar verweernota uitschijnen dat de hoorplicht *in casu* niet geldt omdat het de verzoekende partij vrij stond om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken of omdat van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kon worden, gelet op haar illegale verblijf, dat zij haar specifieke situatie mededeelde aan het bestuur. Gelet op het niet voorliggen van het administratief dossier kan niet worden nagegaan of de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van bepaalde procedures, noch of zij haar situatie kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het loutere feit dat uit het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures en nagelaten heeft, niettegenstaande haar illegale verblijf, haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, geen afbreuk doet aan de verplichting voor de verwerende partij om de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen in staat te stellen naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, minstens maakt de verwerende partij dit ter gelegenheid van haar verweernota, door enkel te

wijzen op de doelstelling van de bestreden beslissing die erin bestaat een einde te maken aan het illegaal verblijf, niet aannemelijk.

3.6. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissingen of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het principe '*audi alteram partem*', benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

3.7. Gelet op de uiteenzetting in punt 3.3., waarin wordt verduidelijkt welke elementen betreffende het familieleven en welke elementen die een invloed kunnen hebben op het beoordelen van het gevaar voor de openbare orde, de verzoekende partij had wensen toe te lichten indien zij gehoord was geweest kan de verwerende partij niet dienstig stellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een vaag en theoretisch betoog dat niet toelaat te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden.

3.8. Betreffende de relatie van de verzoekende partij, stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven dit element haar ter kennis te brengen, hoewel haar gevraagd werd een vragenlijst hoorrecht in te vullen en over te maken, dat zij er aldus geen rekening mee kon houden.

In zoverre de verwerende partij van mening zou zijn dat het de verzoekende partij toekwam op eigen initiatief haar dit element, met name haar relatie, ter kennis te brengen, gaat zij voorbij aan het feit dat de bestreden beslissingen geen gevolg zijn van een door de verzoekende partij ingediende aanvraag alsook aan de uiteenzetting in de laatste alinea van punt 3.5. Echter is het wel zo dat een vreemdeling die de kans kreeg haar standpunt uiteen te zetten voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, van deze gelegenheid gebruik dient te maken om alle relevante elementen die een invloed kunnen hebben op onder meer de beoordeling van het hebben van een beschermingswaardig gezinsleven, mee te delen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partij deze gelegenheid zou zijn geboden daar wordt gemotiveerd dat zij het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht ondertekende op 22 december 2020, doch dat de verzoekende partij naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken.

De verzoekende partij betwist dat zij gehoord is geweest alsook dat haar een formulier, waarvan sprake in de bestreden beslissingen, werd overgemaakt.

Gelet op onder meer het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen motieven, in het licht van artikel 8 van het EVRM, heeft gewijd aan het voorgehouden gezinsleven met haar partner, is de vraag of de verzoekende partij al dan niet de mogelijkheid geboden werd haar standpunt kenbaar te maken niet zonder enige relevantie. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift enkele stukken bijbrengt ter staving van haar relatie, zodat zij ook verduidelijkt welke informatie zij had kunnen verschaffen aan de diensten van de verwerende partij. De verwerende partij kan in haar verweernota dan ook niet zonder meer stellen dat de verzoekende partij niet bewijst dat er concrete gegevens zijn dat zij zich daadwerkelijk kan beroepen op een gezinsleven conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus dient te worden nagegaan of het motief in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partij het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht ondertekende op 22 december 2020, doch dat zij naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken, correct is.

3.9. De verwerende partij werd bij schrijven van 1 maart 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ingediend.

3.10. Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissingen. De Raad kan niet nagaan of de Administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de Administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867).

Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zich op.

4. Korte debatten

De nietigverklaring van de bestreden beslissingen dringt zich op. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER